08/04/2019

Η Ιερά Μονή της Αγίας Βαρβάρας ανεκτίμητο κόσμημα για το νησί της Σύρου

/ Ιερές Μονές

Η Ιερά Μονή της Αγίας Βαρβάρας δεσπόζει εντυπωσιακά στο λόφο του Κινιού από το 1900 και λούζεται καθημερινά από το μοναδικό σε ομορφιά και αρμονία χρωμάτων ηλιοβασίλεμα.

Κτισμένη από τον Υδραίο Γέροντα Ιωακείμ Πολίτη, η Ιερά Μονή της Αγίας Βαρβάρας αποτελεί ένα ανεκτίμητο κόσμημα για το νησί της Σύρου.

Από την πρώτη στιγμή οι επισκέπτες παραδίδονται στη μεγαλοπρέπεια της, στην επιβλητική μορφή της Αγίας Βαρβάρας, μέσα από τις αριστοτεχνικές αγιογραφίες που κοσμούν το εσωτερικό της και απεικονίζουν τα πάνδεινα μαρτύριά της, στη γραφική της τοποθεσία, στην απόλυτη γαλήνη της και τέλος στην καλοσύνη των δυο μοναχών που τη συντηρούν με ευλάβεια μέχρι και σήμερα.

Προερχόμενος από το Μοναστήρι της Παναγίας Τουρλιανής στη Μύκονο ο Ιωακείμ Πολίτης αγόρασε το εν λόγω κτήμα στη Σύρο και έχοντας στο πλευρό του τη Γερόντισσα Θεονύμφη και τη μητέρα της άρχισε να υλοποιεί το όραμά του δημιουργώντας για αρχή ένα μικρό εκκλησάκι και τα κελιά για τη διαμονή τους,

αφού η οικονομική του κατάσταση δεν επέτρεπε για την ώρα την επέκταση του μοναστηριού. Το 1918 εμφανίστηκε και στη Σύρο η Ισπανική γρύπη με την ονομασία (Δάγγειος πυρετός) μια από τις χειρότερες πανδημίες με 20-40 εκατομμύρια θανάτους παγκοσμίως. Ο Γέροντας και οι μοναχές κατέβασαν την εικόνα της Αγίας Βαρβάρας στην Ερμούπολη πραγματοποιώντας λιτανεία και αγρυπνία στην πλατεία Μιαούλη. Έγινε τελικά το θαύμα και η θανατηφόρος νόσος άρχισε σταδιακά να υποχωρεί. Τότε κατάφεραν με δωρεές να συγκεντρώσουν ένα σημαντικό ποσό και να ξεκινήσουν την οικοδόμηση του μεγαλύτερου ναού που μέσα σε δυο χρόνια ήταν έτοιμος. Ο Γέροντας επιδόθηκε με ζήλο στην ανέγερση του μοναστηριού και αν και αυτοδίδακτος εικονογράφησε μόνος του όλα τα μαρτύρια της Αγίας Βαρβάρας, αποτυπώνοντας πιστά το βίο της στους τοίχους προκαλώντας την έκπληξη και το δέος των προσκυνητών. Το 1942 ο Γέροντας έφυγε από τη ζώη αφήνοντας ημιτελή την κολώνα που απεικονίζεται ο Άγιος Σάββας και την απέναντι με τον Άγιο Χριστόφορο και Άγιο Γεώργιο.

Μετά το θάνατο του Γέροντα Ιωακείμ Πολίτη και με την βοήθεια του Μητροπολίτη Φιλάρετου το μοναστήρι άρχισε να λειτουργεί ως ένα άριστα οργανωμένο ορφανοτροφείο θηλέων. Αποχωρώντας η Γερόντισσα Θεοδούλη αναλαμβάνει η Μοναχή Χρυστονύμφη γνωστή ως (Μανούλα) και η Γερόντισσα Βαρβάρα την διεύθυνση του μοναστηριού και με την βοήθεια του Θαλλελαίου Δημητριάδη την διεύθυνση του ορφανοτροφείου. Το 1955 ήρθε στο μοναστήρι η Αδελφή Αγνή και 13 χρόνια αργότερα η Θεονύμφη, οι οποίες μετά το θάνατο της (Μανούλας) ανέλαβαν προσωπικά το έργο του ορφανοτροφείου.

Με τη νυχθημερόν ενασχόλησή τους στο εργαστήριο χειροποίητων υφαντών που λειτουργούσε στην ανατολική πτέρυγα και με τις συχνές δωρεές φρόντιζαν να μην λείψει τίποτα στη ζωή των παιδιών. Αξίζει να σημειωθεί πως μέχρι να λειτουργήσει το σχολείο της μονής οι αδελφές συνόδευαν κάθε πρωί οδειπορικώς τα παιδία στο σχολείο του Πισκοπειού, ακολουθώντας μονοπάτια καταμεσής των βουνών.

Αργότερα προκηρύχθηκε οργανική θέση και το δημοτικό σχολείο του μοναστηριού απέκτησε μόνιμη δασκάλα με τους μαθητές να φθάνουν τους 30 καθώς εκτός από τα παιδιά του ορφανοτροφείου υπήρχαν και τα παιδιά από την κοντινή περιοχή (Αληθινή). Μετά από 53 χρόνια προσφοράς και έργου έχοντας σπουδάσει και αποκαταστήσει πολλά από τα παιδιά, το ορφανοτροφείο έκλεισε το 1995 και οι μοναχές Θεονύμφη και Αδελφή Αγνή συνεχίζουν με προσωπική εργασία να συντηρούν το μοναστήρι που κρατά ξεχωριστή θέση στην καρδιά όλων όσων πέρασαν από εκεί. Λίγα χρόνια αργότερα παραχώρησαν μέρος της Μονής για την δημιουργία Κατασκηνωτικού κέντρου καθώς και την ανατολική πτέρυγα που στέγαζε τους κοιτώνες, την τραπεζαρία και το εργαστήριο υφαντών για την

δημιουργία του παιδικού σταθμού της Ιεράς Μητρόπολης Σύρου με την επωνυμία (Στην παλάμη του Θεού) που ιδρύθηκε το 2003. Με την βοήθεια του Μητροπολίτη Σύρου Δωρόθεου Β΄ το μοναστήρι διαθέτει πλέον μόνιμο ιερέα με αποτέλεσμα να τελούνται καθημερινώς οι απαραίτητες ακολουθίες αλλά και η Κυριακάτικη Θεία Λειτουργία.